

Arrest

nr. 338 689 van 5 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 31 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 2 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 december 2022 dienen verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in. Op 1 augustus 2023 besluit het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder: het CGVS) om aan verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming te verlenen.

1.2 Op 14 mei 2024 dienen verzoekende partijen opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Bij deze aanvraag worden zij in het bezit gesteld van een bijlage 26*quinquies*. Op 2 juli 2024 besluit het CGVS echter dat deze aanvraag als niet-ontvankelijk afgewezen kan worden. Tegen deze beslissing tekenen verzoekende partijen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 5 juni 2025 verwerpt de Raad echter het hoger beroep dat in deze werd ingesteld.

Op 2 juli 2025 wordt er ten aanzien van verzoekende partijen besloten tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten als verzoekers om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Deze beslissing wordt ten aanzien van eerste verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M. (...)

voornaam : Y. M. A. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : I. (...)

nationaliteit : Jordanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/07/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 05/06/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft met zijn twee minderjarige kinderen in België. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen in België. Zij maken alle vier het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde veel stress te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land nietontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 06/12/2022 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij wordt de beslissing als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : M. (...) + 2 minderjarige kinderen: M. C. (...) ((...)) voornaam : D. A. A.
(...) M. K. (...) ((...)) geboortedatum : (...)
geboorteplaats : I. (...)
nationaliteit : Jordanië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/07/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 05/06/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft met haar twee minderjarige kinderen in België. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen in België. Zij maken alle vier het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde zich mentaal niet goed te voelen. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land nietontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 06/12/2022 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.3 Op 11 juli 2025 dienen verzoekende partijen een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit meer bepaald omwille van medische reden die te maken hebben met hun jongste kind.

1.4 Op 31 juli 2025 tekenen verzoekende partijen hoger beroep aan tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}) die aan hen ter kennis gegeven werden. Zij stellen een vordering tot schorsing en nietigverklaring in.

1.5 Op 14 augustus 2025 wordt er ten aanzien van verzoekende partijen besloten om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet af te wijzen als niet-ontvankelijk. Tegen deze beslissing tekenen verzoekende partijen hoger beroep aan bij de Raad in de procedure gekend onder het rolnummer 347 606.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partijen dat op 31 juli 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 18 augustus 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 28 november 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partijen zijn van mening dat er in hun geval sprake is van ernstige schade die moeilijk te herstellen is. Zij wijzen erop dat zij in België twee verzoeken om internationale bescherming hebben ingediend en dat zij twee kinderen hebben die in België geboren werden. Eén van hun kinderen diende een zware operatie te ondergaan en op basis hiervan hebben zij in juli 2025 een medische regularisatie ingediend. Het jongste kind van partijen zou gespecialiseerde zorg in België moeten krijgen en bij terugkeer naar het land van herkomst zou de medische toestand van dit kind ernstig achteruit gaan. Door een mogelijke terugkeer zouden partijen de uitkomst van de beslissing inzake de medische regularisatie niet

kunnen afwachten en zou hun kind eventueel blootgesteld worden aan vernederende en/of onmenselijke behandelingen. Daarnaast zou er in hoofde van tweede verzoekende partij sprake zijn van psychologische problemen. Hiervan voegen partijen stukken toe aan het verzoekschrift.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partijen voeren een enig middel aan tegen de bestreden beslissingen waarin zij de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Dit middel wordt als volgt gemotiveerd:

“OVERWEGENDE DAT, onder voorbehoud van algemene voorbeholden, onder voorbehoud van aanvullende toelichting en onder voorbehoud van de overlegging van het administratieve dossier binnen de termijn vermeld in artikel 39/72 van de wet van 15 december 1980, de redenen voor de nietigverklaring van de bestreden beslissingen de volgende zijn:

- *Artikelen 3 en 8 van het EVRM;*
- *Artikelen 2 en 3 van het Wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve beslissingen (hierna « Wet van 29.07.1991 »);*
- *Artikelen 7, 62 en 74/13 van het Wet van 15.12.1980;*
- *De beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van de zorgvuldigheidsplicht.*

OVERWEGENDE DAT de verzoekers twee opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming in BELGIË hebben ingediend, die niet zijn ingewilligd.

DAT zij twee kinderen hebben die in BELGIË zijn geboren.

DAT deze kinderen nog zeer jong zijn en dat een van hen begin 2025 een zware operatie heeft ondergaan.

DAT om die reden in juli 2025 een verzoek tot regularisatie 9ter is ingediend.

DAT hieruit blijkt dat K. (...) gespecialiseerde zorg in BELGIË moet blijven volgen, omdat zijn gezondheidstoestand anders ernstig zou verslechteren en hij in geval van uitzetting naar JORDANIË (waar hij nog nooit heeft gewoond) geen toegang zou hebben tot dergelijke gespecialiseerde zorg.

DAT in geval van verwijdering naar JORDANIË de gevolgen voor het gezin dus dubbel zouden zijn: ten eerste zou het zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen afronden en ten tweede zou K. (...) worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met de menselijke waardigheid en met zijn belang als kind (in het bijzonder zijn recht op passende gezondheidszorg).

DAT het inderdaad, in geval van vertrek naar JORDANIË en zoals aangegeven in het verzoek op grond van artikel 9ter, niet mogelijk lijkt dat K. (...) een dergelijke begeleiding krijgt.

DAT dit (mogelijk) ernstige schade zou toebrengen aan de lichamelijke integriteit van K. (...), wat het Europees Hof reeds heeft gelijkgesteld met een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Ibrahim Keskin t. Turkije, 27.03.2018, nr. 10491/12, §61).

DAT volgens de rechtspraak van EHRM artikel 8, lid 1, van het Verdrag bepaalt dat staten de positieve verplichting hebben om de daadwerkelijke eerbiediging van de lichamelijke en geestelijke integriteit van personen op hun grondgebied te waarborgen (zie bijvoorbeeld EHRM, Milićević t. Montenegro, 06.11.2018, nr. 27821/16, § 54; EHRM, Nitecki t. Polen, 26.05.2002, nr. 27617/04, §§180 en 185; EHRM, Odièvre t. Frankrijk, 13.02.2003, nr. 42326/98, § 42; Glass t. het Verenigd Koninkrijk, 09.03.2004, nr. 61827/00, §§ 74-83).

DAT, aangezien geen uitspraak is gedaan over de ernst van de gezondheidstoestand en de mogelijke follow-up daarvan in JORDANIË, ook moet worden benadrukt dat het besluit om de verzoekers over te

brengen naar een plaats voor vrijwillige terugkeer reeds is opgeschort vanwege de situatie van de verzoekers.

DAT een terugzending naar JORDANIË K. (...) dus blootstelt aan een groot risico om te worden onderworpen aan levensomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

DAT er ook rekening mee moet worden gehouden dat K. (...) een jongetje van minder dan een jaar oud is en dat het daarom van cruciaal belang is dat zijn toestand wordt gecontroleerd.

DAT het opnieuw in het belang van het kind is dat hij niet van zijn ouders wordt gescheiden.

DAT hetzelfde geldt voor zijn zusje van twee jaar, die evenmin ooit in JORDANIË heeft gewoond.

DAT de verzoekster ter informatie ook een attest van psychologische begeleiding van februari 2025 overlegt, waarin melding wordt gemaakt van haar begeleiding in NAMEN en waaruit blijkt dat zij terecht melding maakte van haar psychologische problemen.

DAT de verzoekers dus niet kunnen worden uitgezet zonder dat een beslissing is genomen over het ingediende verzoek 9ter.

DAT het, gezien de intensieve begeleiding van K. (...) in het opvangcentrum van YVOIR, overigens volstrekt ondenkbaar lijkt dat de tegenpartij niet vooraf op de hoogte is gesteld van dit cruciale feit.

DAT het dan ook niet begrijpelijk is dat de bestreden beslissingen hieraan geen enkele vermelding wijden.

DAT de bestreden beslissingen derhalve niet als voldoende gemotiveerd kunnen worden beschouwd in de zin van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur.

DAT bijgevolg, gelet op al deze elementen, de bestreden beslissing moet worden vernietigd, aangezien er een reëel en ernstig risico bestaat dat de in het middel aangevoerde bepalingen worden geschonden.”

4.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partijen in hun eerste middel de schending opwerpen van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar dat deze bewering eigenlijk niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *in*uncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partijen voeren de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voeren in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Verzoekende partijen bekritisieren ook inhoudelijk de bestreden beslissing. De bestreden beslissing dient dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld te worden. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van

de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.6 Op 2 juli 2025 besluit verwerende partij tot het afleveren van een bevel om het grondgebied aan verzoekende partijen en dit in hun hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming. Deze beslissing is gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt immers dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat op 2 juli 2024 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: het CGVS) besloten werd tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dit op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens werd op 5 juni 2025 door de Raad het hiertegen ingestelde beroep verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken zoals vervat in het administratief dossier blijkt dit besluit overeen te stemmen met de feitelijke gegevens waarop de Raad vermag acht te slaan.

4.7 De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake.

4.8 Verzoekende partijen beroepen zich met name op de medische situatie van hun jongste kind waaruit zij afleiden dat dit kind een medische opvolging nodig heeft enerzijds en anderzijds bij een terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld zou worden aan onmenselijke en/of vernederende behandelingen.

Dit aspect werd echter niet voorgelegd aan verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dateert immers slechts van 11 juli 2025 daar waar de bestreden beslissingen reeds van 2 juli 2025 dateren. Dit element ter ondersteuning van het huidige beroep kan dan niet in overweging genomen worden. Het is immers vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

Een zelfde vaststelling dringt zich ook op voor de beweerdde psychologische problemen van tweede verzoekende partij.

De bestreden beslissingen hebben op basis van de verplichtingen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de medische toestand van verzoekende partijen afgewogen en geoordeeld dat er op basis van de door hen gekende gegevens geen omstandigheden zijn die het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aanwezig zijn. Dit geldt overigens ook voor de overige elementen die verwerende partij alvorens een dergelijke beslissing te nemen, dient na te gaan.

4.9 Verzoekende partijen koppelen deze medische opmerkingen aan een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dienen verzoekende partijen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. Verzoekende partijen beperken zich echter tot een eenvoudige vermelding van artikel 3 van het EVRM zonder de inhoud van de bepaling toe te passen op hun eigen situatie. Hieruit kan geen schending van voormeld artikel afgeleid worden.

Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten vormt op zich al evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM.

4.10 Daarnaast wijzen verzoekende partijen nog op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. De lidstaten zouden er immers toe gehouden zijn de lichamelijke en geestelijke integriteit van personen op hun grondgebied te waarborgen. Het zou niet in het belang van het kind zijn om van zijn ouders gescheiden te worden.

Eerst en vooral benadrukt de Raad dat de voorliggende bevelen om het grondgebied te verlaten, gelden voor alle gezinsleden waardoor er hoegenaamd geen sprake is van een scheiding van de kinderen en hun ouders. Aan de samenstelling van het kerngezin wordt door de bestreden beslissingen niet geraakt.

4.11 Ten overvloede merkt de Raad nog op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van (een mogelijke) eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet eerder tot een recht op verblijf werden toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij dienden te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Het feit dat de beide kinderen van verzoekende partijen in België geboren werden, doet hier geen afbreuk aan en toont aan dat het stichten van een gezin in deze omstandigheden steeds een precair aspect had. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partijen blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhinderd om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

4.12 Verzoekende partijen trachten de Raad er toe aan te zetten om voor recht te zeggen dat elk vernietigingsberoep ten aanzien van een afgewezen verzoek tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een schorsend effect zou hebben. Dit overstijgt echter de bevoegdheid van de Raad. De wetgever heeft immers aan verscheidene procedures een schorsende werking toebedeeld welke opgenomen werden in artikel 39/79, §1 van de wet waarbij er geen dergelijke werking toegedicht werd aan de vernietigingsberoepen ten aanzien van beslissing op grond van artikel 9ter van deze wet

4.13 Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet vastgesteld worden.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE